

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט דוד מינץ**

26 יולי 2016

עת"מ 28606-09-15

1

בעניין:

1. רביב דרוקר
 2. חדשות 10 בע"מ
- ע"י ב"כ עוה"ד יונתן ברמן, אודי אדלשטיין

העותרים

- נ ג ד -

1. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה
2. בנימין נתניהו, ראש הממשלה באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי) ע"י עו"ד אחוה ברמן

המשיבים

3. עמוס רגב
 4. שלדון אדלסון
- ע"י ב"כ עוה"ד א. קלגסבלד, אמיר שרגא, מתן גרינגר

המבקשים/המתנגדים

2

3

4

פסק דין

5

6

הרקע לעתירה

1. נושא העתירה, הרקע לה וטענות הצדדים פורטו בהרחבה במסגרת פסק הדין שניתן ביום 2.12.15 (להלן: "פסק הדין הראשון"). לפיכך פטור אני מלחזור ולפרטם שנית במסגרת זו. אומר רק בקצרה כי המדובר בעתירה כנגד החלטת הממונה על יישום חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע" או "החוק") במשרד ראש הממשלה שלא למסור לעותרים פרטי מידע הנוגעים לשיחות הטלפון שהתקיימו בין ראש הממשלה לבין בעל עיתון "ישראל היום", מר שלדון אדלסון ועורכו הראשי, מר עמוס רגב, במשך שלוש שנים שקדמו ליום 11.2.12. בעתירה התבקש תיעוד השיחות ביומן לשכת ראש הממשלה ובכלל זה פרטים אודות תאריך כל שיחה; שעת השיחה; ומשך השיחה.

14

15

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט דוד מינץ

26 יולי 2016

עת"מ 28606-09-15

2. העותר, אשר ערך במסגרת תפקידו ב"ערוץ 10" (מיסודה של עותרת 2) תחקיר אודות הזיקה בין עיתון "ישראל היום" לבין ראש הממשלה, טען כי במוקדים ציבוריים שונים מתקיים דיון ציבורי חשוב בטענה שלפיה "ישראל היום" הוא עיתון ששם לעצמו מטרה לשרת את ראש הממשלה. לטענתו, חשיפת תיעוד מועדי השיחות בין ראש הממשלה לבין בעל העיתון ועורכו הראשי, תאפשר לציבור לבחון לאשורה את שאלת קיומה של זיקה בין ראש הממשלה לבין עיתון "ישראל היום".
3. בפסק הדין נקבע כי בזיקה לסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"), הקובע כי פגיעה בפרטיות משמעה בין היתר "שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה", בדרך כלל המידע המבוקש נכנס לגדרם של אותם עניינים, ועל כן חל החריג הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, הקובע כי רשות ציבורית לא תמסור מידע שגילוי מהווה פגיעה בפרטיות כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, אלא אם כן הגילוי מותר על פי דין. יחד עם זאת, כאשר מדובר ב"איש ציבור", כדוגמת ראש הממשלה, יתכן וגם מידע הנוגע למעגליו החברתיים חורג מגדר עניינים "פרטיים" וכי המידע המבוקש נכלל בתחום ה"אפור" של "עניינים פרטיים" המוחרגים בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע. בהתאם לכך נקבע כי המידע בא בגדר מידע אשר יש לגלותו לאור הוראות סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, לפיו בית המשפט רשאי להורות על מתן המידע המבוקש אם לדעתו העניין הציבורי בגילוי המידע עדיף וגובר על הטעם לדחיית הבקשה לקבלת המידע, ובלבד שגילוי המידע אינו אסור על פי דין. יחד עם זאת נקבע כי טרם חשיפת המידע על המשיבה לפעול לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע ולהודיע למר אדלסון ולמר רגב על תוצאות העתירה ועל זכותם להתנגד למסירת המידע.
4. לאחר מתן פסק הדין הראשון, ביום 21.12.15 פנו מר אדלסון ומר רגב בעתירה משלהם (עת"מ 44200-12-15) לביטול פסק הדין תוך שהם הביעו התנגדות נחרצת למתן המידע לעותרים. גם בעתירה זו ניתן פסק דין ביום 30.12.15 ובו נקבע כי מבלי לקבוע עמדה באשר לדרך הדינית שנבחרה של הגשת עתירה חדשה לעומת הגשת בקשה לביטול פסק דין במסגרת עתירה קיימת, הרי שבפסק הדין נקבע מפורשות כי עמדתם של מר אדלסון ומר רגב תישמע לאחר קיום הליך לפי סעיף 13 לחוק חופש המידע. לכן ברור כי לאחר קבלת עמדתם של מר אדלסון ומר רגב, על המשיבים לשקול את עמדתם מחדש בהתחשב בעמדת מר אדלסון ומר רגב ואם עמדה זו לא תהיה מקובלת עליהם, זכויותיהם שמורות להם לפעול כראות עיניהם. לפיכך, העתירה נדחתה על הסף.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט דוד מינץ

26 יולי 2016

עת"מ 28606-09-15

5. המשיבים ערערו על פסק הדין הראשון ומר אדלסון ומר רגב (אשר ייקראו להלן לשם קיצור: "המתנגדים") ערערו על פסק הדין בעתירה השנייה מיום 30.12.15 שמטרתה הייתה כאמור ביטול פסק הדין הראשון. בית המשפט העליון החזיר את הדיון לבית משפט זה כדי שעמדתם של המתנגדים תישמע לפני בית המשפט וזאת לפי הקבוע בסעיף 17(ג) לחוק חופש המידע. נקבע כי המתנגדים יוכלו להגיש כתב טענות מלווה בתצהיר תוך זמן קצוב ולאחר מכן בית משפט זה יפעל על פי שיקול דעתו, וינתן פסק דין חדש לאחר שתינתן הדעת לטענות כל הצדדים.

6. בהתאם לאמור, וכדי שהדיון לא יימצא חסר, ראיתי לנכון לאפשר לכל הצדדים להגיש את טיעוניהם בכתב, ואף אפשרתי למתנגדים להגיב על טיעוני העותרים והתקיים דיון בו הצדדים השמיעו את טיעוניהם בעל-פה.

תמצית טענות הצדדים

7. המתנגדים מיקדו את התנגדותם למסירת המידע בשלושה היבטים עיקריים. ראשית, נטען כי המידע המבוקש הוא מידע פרטי שלהם ומסירתו מהווה פגיעה בפרטיותם. המתנגדים תיארו כי קיימת בינם לבין ראש הממשלה מערכת יחסים חברית ארוכת שנים ועמדו על כך שלא היה ביניהם כל קשר עסקי או מקצועי. שיחותיהם הן שיחות פרטיות בין חברים ואינן נוגעות לעבודתו המיניסטריאלית של ראש הממשלה. גם הקמת עיתון "ישראל היום" לא הביאה לשינוי באופי היחסים ביניהם ותדירות הפגישות והשיחות ביניהם נותרה כשהייתה. להבדיל מראש הממשלה, המתנגדים הם אנשים פרטיים. זהות חבריו של אדם וקשריו החברתיים הם ענייני הפרטיים, ולכן גם תדירות, מועד ומשך שיחותיהם עם ראש הממשלה הוא עניינם הפרטי. המידע המבוקש אף מצוי ב"גרעין הקשה" של הזכות לפרטיות, אשר לא ניתן למסרו בהתאם להוראות חוק הגנת הפרטיות. גם איזון האינטרסים בין "העניין הציבורי בגילוי המידע" אינו מצדיק פגיעה בפרטיותם, כאשר המידע שחשיפתו מבוקשת לא יתרום דבר לבירור השאלות המעוררות עניין ציבורי כטענת העותרים. גם לא הוצגה כל ראיה להוכחת הטענה כי ראש הממשלה עומד מאחורי תכני "ישראל היום" וכי הוא ה"עורך בפועל" של העיתון.

במסגרת זו נטען כי מר אדלסון אינו איש תקשורת, הוא אינו מעורב כלל בניהול העיתון "ישראל היום" ובוודאי אינו מעורב בתכני העיתון, ועל כן על אחת כמה וכמה שבעניינו אין כל בסיס לטענה כי קיים עניין ציבורי בגילוי מועדי השיחות שהתקיימו בינו לבין ראש הממשלה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט דוד מינץ

26 יולי 2016

עת"מ 28606-09-15

- 1
- 2 8. שנית, נטען כי אין לחשוף את המידע בשל קיומו של חסיון עיתונאי. לטענת המתנגדים, אם
- 3 הטענות ביסוד העתירה נכונות, היינו אם מסירת המידע תאפשר לקשור בין תכנים שהתפרסמו
- 4 בעיתון לבין איש ציבור, הרי שמדובר במידע החסוי בחסיון עיתונאי, שכן גילוי עלול לחשוף זהותו
- 5 של מקור.
- 6
- 7 9. שלישית, טענו המתנגדים כי אין לאפשר את מסירת המידע מטעמים של מניעת שיבוש
- 8 תפקודה התקין של הרשות ומניעת פגיעה בהמשך קבלת המידע. זאת מכיוון שמסירת המידע, אשר
- 9 נאסף על ידי לשכת ראש הממשלה באופן וולנטרי, תביא לכך שהמידע יפסיק להיאסף בעוד שקיים
- 10 אינטרס ציבורי רב משקל לכך שיישמר תיעוד שיחותיו של ראש הממשלה.
- 11
- 12 10. מנגד, העותרים טענו כי אין לשעות לטענות המתנגדים, ויש להורות על מסירת המידע נוכח
- 13 העניין הציבורי המובהק הקיים בחשיפת קשרי הגומלין שבין ראש הממשלה לבין המתנגדים
- 14 ולעיתון "ישראל היום". באשר לטענת המתנגדים בדבר פגיעה בפרטיותם, הרי שהמידע המבוקש
- 15 אינו חושף מידע הנוגע לחברות האישיות השוררת בינם לבין ראש הממשלה מעבר לזה שכבר פורט
- 16 על ידם. זאת שעה שהמתנגדים עצמם פירטו בכתב טענותיהם מידע אישי מפורט יותר מזה שניתן
- 17 להסיק, אם בכלל, מקבלת תיעוד מועדי השיחות בינם לבין ראש הממשלה. אף אם קיימת פגיעה
- 18 מסוימת בפרטיותם, מדובר בפגיעה מינימלית ונוכח האינטרס הציבורי העומד בבסיס הבקשה
- 19 לקבלת המידע, יש להורות על מסירת המידע. אין גם לקבל את טענתו של מר אדלסון כי הוא אינו
- 20 מעורב בניהול העיתון ובתכני העיתון. אף אם הוא אינו בעל שליטה ישירה ב"ישראל היום", אלא
- 21 שולט בו באמצעות קרוב משפחה אחר מדרגה ראשונה, הוא העיד על עצמו כמי שעמד מאחורי
- 22 ההחלטה להקים את העיתון וכי הוא גורם פעיל ביותר בקביעת תכניו.
- 23
- 24 11. כן עמדו העותרים על כך שהמידע המבוקש אינו מידע שחל עליו חסיון עיתונאי. מידע
- 25 הנמצא בידי רשות מנהלית אינו מידע שיכול לחול עליו חסיון עיתונאי, אלא רק מידע שנמצא בידי
- 26 עיתונאי. זאת ועוד, בעל החיסיון הינו המקור, ולא העיתונאי. לכן, טענת חיסיון עיתונאי גם לא
- 27 יכולה לעמוד שעה שראש הממשלה בעצמו נמנע מלטעון כי חל על המידע חיסיון כאמור. ובאשר
- 28 לטענה בעניין הפגיעה הצפויה בתפקודה התקין של הרשות אם יימסר המידע. משלא הועלתה טענה
- 29 זו על ידי המשיבים, שהיו צריכים לעמוד על פגיעה פוטנציאלית בתפקוד הרשות לו היו סבורים כי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט דוד מינץ

26 יולי 2016

עת"מ 28606-09-15

1 אכן קיימת כזו, הרי שהמתנגדים מנועים מלטעון טענה זו. מה גם, זכותם של המתנגדים להשמיע
2 את טענותיהם מוגבלת לטענות הנוגעות לפגיעה בזכויותיהם בלבד. יתר על כן, רק בהתקיים "ודאות
3 קרובה" שמסירת המידע תשבש את פעולת הרשות, יש בטעם זה כדי להביא למניעת מסירת המידע,
4 מה שאין כן בענייננו.

5
6 12. לשלמות התמונה יצוין כי המשיבים חזרו על עמדתם שמקודם ועמדו על כך כי בנסיבות
7 העניין, ודאי נוכח עמדת המתנגדים, בחינת מכלול האינטרסים מביאה למסקנה כי אין לאפשר את
8 מסירת המידע.

10 דין והכרעה

11 13. ראשית ייאמר כי לא ראיתי מקום לשנות מהמסקנות שבפסק הדין הראשון בכל הנוגע
12 לפרטיותו של ראש הממשלה שבשקלול הכולל העניין הציבורי שבגילוי המידע אודותיו גובר על
13 הטעם שבדחיית הבקשה לקבלת המידע. אדרש אפוא לטיעוני הצדדים רק בכל הנוגע לפרטיותם
14 של המתנגדים.

15
16 השאלה הראשונה הדורשת בירור הינה האם לאור עמדת המתנגדים, לפיה אין למסור את המידע
17 המבוקש בשל פגיעה בפרטיותם, אכן מדובר ב"ענייניו הפרטיים" של אדם, הנכללים בגדרי החריג
18 הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע. כאמור, וכפי שגם עמדתי על כך בהרחבה בפסק הדין
19 הראשון, קיים קושי להגדיר באופן ממצה את הזכות לפרטיות ואת היקפה. גם הביטוי "ענייניו
20 הפרטיים" של אדם בחוק הגנת הפרטיות נושא אופי עמום והוא פורש באופן רחב (בג"ץ 6824/07
21 **מנאע נ' רשות המסים** (פורסם בנבו, 20.12.10); ע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני**
22 (פורסם בנבו, 27.2.08); עע"מ 398/07 **התנועה לחופש המידע נ' מדינת ישראל – רשות המיסים**,
23 פ"ד סג(1) 284 (2008)).

24
25 14. מכל מקום, השאלה אם מדובר ב"ענייניו הפרטיים" של אדם נגזרת במידה רבה גם מנסיבות
26 הדברים והקשרם, והיא גם עשויה לחול באופן שונה במעגלים חברתיים שונים (עע"מ 9341/05
27 **התנועה לחופש המידע נ' רשות החברות הממשלתיות** (פורסם בנבו, 19.5.09)). השאלה האם מדובר
28 באדם "פרטי", באיש ציבור או באיש ציבור הנושא משרה בכירה הינה שאלה רלוונטית לדיון. אדם
29 הנוטל עליו תפקיד ציבורי חושף עצמו מעצם פעילותו הציבורית במידה רבה לעין הציבור (בג"צ

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט דוד מינץ

26 יולי 2016

עת"מ 28606-09-15

- 1 2481/93 דיין נ' ניצב יהודה וילק, מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 487, 456 (1994)) ואף אין דינו
2 של עובד ציבור אחר כדין ראש הממשלה הנושא בתפקיד הציבורי הבכיר ביותר בממשלה (ראו גם:
3 בג"ץ 6658/93 עם כלביא נ' מפקד משטרת ירושלים, פ"ד מח(4) 793 (1994)). אם כן, מבלי
4 להידרש לטענת העותרים בדבר היות עיתון "ישראל היום" גוף "דו-מהותי", הרי שלא יכולה להיות
5 מחלוקת כי פרטיותם של אנשים פרטיים, כמו גם אישי ציבור ואנשי תקשורת, ראויה להיבחן בקנה
6 מידה שונה מזה שייבחן עניינו ה"פרטי" של ראש הממשלה. בענייננו אפוא, ונוכח טענות
7 המתנגדים, שוכנעתי כי המידע בדבר מועדי השיחות שהתקיימו בין המתנגדים לבין ראש הממשלה
8 נכלל בגדר "ענייני הפרטיים" של אדם. עם זאת, בכך לא תם הדיון.
9
- 10 15. כאמור העותרים טענו עוד, כי אין לשעות לטענת המתנגדים לפגיעה בפרטיותם, שעה שאלו
11 מסרו בעצמם (בכתב ההתנגדות) מידע רב ומפורט אודות קשרי החברות השוררים בינם לבין ראש
12 הממשלה, תכני השיחות, תדירות המפגשים וכיו"ב. אלא שטענה זו לא ניתן לקבלה. גם אם נחשף
13 מידע מסוים מיוזמתם ומרצונם של המתנגדים אודות קשריהם עם ראש הממשלה, אין בכך כדי
14 לפגוע בזכותם להתנגד למסירת מידע אחר אשר עשוי לחדור את מעטה פרטיותם (ראו למשל: עע"מ
15 1386/07 עיריית חדרה נ' שנרום בע"מ, ע"י מנהלה עמנואל דוידי (פורסם בנבו, 16.7.12)). אך גם
16 בכך לא תם הדיון.
17
- 18 16. לפי הוראות סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, גם אם נמצא שמדובר במידע אשר לפי סעיף
19 9 לחוק אין למסרו, עדיין נתונה לבית המשפט הסמכות כאמור להורות על מסירת המידע, אם מצא
20 כי העניין הציבורי במסירת המידע גובר על הטעמים שלא לגלותו. כאמור, מצאתי כי מועדי השיחות
21 הטלפוניות שהתקיימו בין המתנגדים לבין ראש הממשלה הינו בגדר מידע אשר עשוי להביא
22 לפגיעה בפרטיות המתנגדים, כך שעדיין נותרה השאלה אם להתיר את הפגיעה האמורה כנגזרת מן
23 האיזון הכולל בינה לבין האינטרסים והזכויות המתחרים. ואומנם, אף כי במצבים המתאימים, יתכן
24 כפי שנקבע בפסק הדין הראשון אודות ראש הממשלה לבדו, כי יש בחשיפת מידע שעניינו פרטים
25 אישיים כדי להביא לפרסום מידע אודות אנשים פרטיים, נוכח קיומו של אינטרס ציבורי משמעותי
26 (ראו למשל: עע"מ 398/07 בעניין התנועה לחופש המידע, שם), לא מצאתי כי בנסיבות מקרה זה,
27 העניין הציבורי העומד בבסיס הבקשה לקבלת המידע גובר על פני זכותם לפרטיות של המתנגדים.
28 תדירות שיחותיו של אדם עם חבריו נכלל במסגרת מעגל פרטיותו של אדם מן השורה המנהל קשרים
29 חברתיים פרטיים כחלק ממסגרת חייו האישיים והפרטיים. לפיכך, ראוי להגן על פרטיותם של

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט דוד מינץ

26 יולי 2016

עת"מ 28606-09-15

1 אנשים פרטיים המקיימים שיחות עם רעיהם שאינם מעוניינים כי יחשפו מספר הפעמים שהם שוחחו
2 או ניסו לשוחח עמם. בשים לב אפוא להבדל הניכר בין מעמדם הפרטי או הציבורי או המעין ציבורי
3 של המתנגדים לבין זה של ראש הממשלה שפרטיותו כאמור נבחנה בנפרד, אין מקום לחשוף את
4 המידע המבוקש.

5

6

בשולי הדברים

7 17. המתנגדים האריכו בדברים בדבר האיסור למסור את המידע, לשיטתם, אף מטעם אחר.
8 לטענתם, נוכח הוראת סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע, לפיו לא יורה בית המשפט על גילוי המידע
9 אם מדובר במידע אשר גילוי אסור על פי דין, לא ניתן לחשוף מידע שיש בו כדי לפגוע בפרטיותם,
10 בשל הוראת סעיפים 23 א ו- 23 ב לחוק הגנת הפרטיות, הקובעים איסור על מסירת מידע, לרבות
11 מידע על ענייניו הפרטיים של אדם, מאת גוף ציבורי, זולת אם התקיימו החריגים הקבועים בסעיף
12 23 ב לחוק האמור, חריגים שאינם קיימים במקרה זה. אלא ששאלת היחס בין הוראות סעיף 23 ב
13 לחוק הגנת הפרטיות לבין הוראות חוק חופש המידע היא שאלה מורכבת אשר טרם ניתנה עליה
14 הדעת באופן מעמיק (ראו: עע"מ 9341/05 בעניין התנועה לחופש המידע, שם; עע"מ 7744/10
15 המוסד לביטוח לאומי נ' עו"ד יפית מנגל (פורסם בנבו, 15.11.12)). אומר רק זאת, כי על פניו, חוק
16 הגנת הפרטיות לא בא לגרוע באופן קטגורי מהוראות חוק חופש המידע (כך גם לפי הוראת סעיף
17 35 לחוק הגנת הפרטיות לפיו "הוראות חוק זה לא יגרעו מהוראות כל דין אחר") (ראו גם: עע"מ
18 7744/10 בעניין המוסד לביטוח לאומי, שם), ויש למצוא איזון בין השניים בכל מקרה נתון.

19

20 18. כאמור, המתנגדים טענו עוד כי אין למסור את המידע אף משום שחל בנסיבות העניין חסיון
21 עיתונאי. לאור התוצאה אליה הגעתי כאמור, איני נדרש גם להאריך בדבר שאלה זו, בנסיבות בהן
22 רשות ציבורית היא זו הנדרשת לחשיפת מידע ולא עיתונאי. אך המעט שאומר בשאלה זו הוא,
23 שהמתנגדים מנועים מלטעון לקיומו של חסיון עיתונאי שעה שעמדו על כך שבינם לבין ראש
24 הממשלה קיימת מערכת יחסים חברית, פרטית ואישית שהמידע המבוקש אודותיה חוסה בצל הגנת
25 הפרטיות. אכן, המתנגדים טענו כי טענה זו נטענה רק אליבא דשיטת העותרים הרואים ביחסים
26 הקיימים בין ראש הממשלה לבין המתנגדים יחסים שבין עיתונאי לבין מקור. אלא שהמתנגדים
27 מנועים מלטעון טענה משפטית הנשענת על רובד עובדתי המוכחש על ידם. אם לשיטתם, המידע
28 המבוקש הינו "פרטי", הטענה החלופית לפיה גם אם אין מדובר במידע "פרטי", אזי חולש עליו

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט דוד מינץ

26 יולי 2016

עת"מ 28606-09-15

1 החסיון העיתונאי, אינה יכולה להיטען. אלא שכאמור, אין לדברים משמעות אופרטיבית לעניין
2 התוצאה הסופית אליה הגעתי לעיל.

3
4 19. ולבסוף, לטענתם הנוספת שהעלו המתנגדים לפיה אין למסור את המידע אף מהטעם שחל
5 החריג הקבוע בסעיף 9(ב)(1) לחוק חופש המידע, היינו כי מדובר במידע אשר מסירתו עלולה לשבש
6 את תפקודה התקיין של הרשות הציבורית. ראשית יובהר כי אין לקבל את טענת העותרים כי
7 המתנגדים מנועים מלהעלות טענה זו מכיוון שזו לא נטענה על ידי המשיבים. אין בהוראת סעיף
8 17(ג) לחוק חופש המידע כדי לסייג את סוג הטענות אותן רשאים הצדדים השלישיים להביא בפני
9 בית המשפט, אך לטענות הנוגעות לפגיעה בזכויותיהם בלבד. יתר על כן, התנגדות הצדדים
10 השלישיים יכול ותבסס אף על נימוקים החורגים מגדר הסייגים שבחוק (עע"מ 7744/10 בעניין
11 המוסד לביטוח לאומי, שם). ברם, בהתחשב בתוצאה אליה הגעתי לעיל, גם לא מצאתי להידרש
12 לטענה האם היה במסירת המידע להביא לכדי פגיעה בתפקוד הרשות, בהתחשב במבחני פסיקת
13 בית המשפט שנקבעו לעניין זה, היינו קיומה של ודאות קרובה כי גילוי המידע יביא לשיבוש ממשי
14 בתפקודה התקיין של הרשות הציבורית (ראו למשל: עע"מ 1245/12 התנועה לחופש המידע נ'
15 משרד החינוך (פורסם בנבו, 23.8.12)), דבר שהוא בבחינת לוט בערפל במקרה זה.

16
17 נוכח כל האמור לעיל, העתירה נדחית. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

18
19 ניתנן היום, כ' תמוז תשע"ו, 26 יולי 2016, בהעדר הצדדים.

20
21
22
23

דוד מינץ, שופט